

[Alfred Hansen]

samtidig med, at man nu vedtager dette lovkompleks. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke han mener, at man inden for en overskuelig fremtid bør revidere den kriminallov, som blev vedtaget i foråret, sådan at grønlænderne også får økonomiske midler til rådighed, så at de kan beholde deres lovovertrædere på Grønland; her tænker jeg på psykiatrisk behandling, og jeg tænker på eventuelt fængselsophold. Jeg mener, det er helt uanstændigt at opretholde de nuværende forhold.

Jeg vil samtidig gerne stille det spørgsmål til ministeren – det må være relevant at få afklaret disse ting her ved første behandling af lovforslagene – om Grønlands muligheder for at melde sig ud af EF er til stede efter vedtagelsen af disse lovforslag. Vi ved, at da vi i Danmark stemte om medlemskab af EF i 1972, var der et meget stort flertal imod et sådant medlemskab på Grønland. Dette vil der antagelig og forhåbentlig også være, hvis afstemningen skulle finde sted i dag. Vil man med dette lovkompleks have givet Grønland helt og holdent mulighed for selv at bestemme eventuelt fortsat medlemskab eller en løsrivelse fra EF-medlemskabet?

Centrum-demokraternes ordfører, fru Yvonne Herløv Andersen, påpegede, hvor meget EF havde investeret i Grønland. Dette er rigtigt. Jeg beklager, at man overhovedet har taget imod denne investering; det minder mig om judaspenge. Man burde have frabedt sig noget sådant, og jeg er ikke spor i tvivl om, at hvis der bliver en ny folkeafstemning på Grønland, vil man fra visse partier her i Syddanmark og fra EF som helhed køre frem med, hvor meget man nu har hjulpet grønlænderne, og hvor afhængige de måtte være blevet af EF-medlemskabet. Der ligger en stor opgave for os, der ikke tror på EF-lyksalighederne, i at gøre grønlænderne opmærksomme på, at disse goder ikke har eksisteret, og at grønlændernes muligheder for at bestemme i eget hus dermed er forringet.

Et af de lovforslag, som kan fremkalde den største diskussion, er loven om mineraliske råstoffer i Grønland, og da vi ved, at man i EF opererer med en fælles energipolitik, vil jeg gerne spørge Grønlandsministeren, om man ved vedtagelse af dette lovkompleks uændret har skabt sikkerhed for, at Grønland kan nedlægge veto i tilfælde af, at EF ønsker at købe, bruge og okkupere visse

dele af Grønland for at bruge det uran, som kan fremstilles dér. Har grønlænderne med en vedtagelse af dette lovkompleks mulighed for at sige nej til udlevering af deres råstoffer til f. eks. fællesmarkedet?

Man kan som sagt diskutere, hvorvidt disse forslag er vidtgående nok. Vi støtter forslagene fra retsforbundets side, men vil dog tage et vist forbehold om eventuelle ændringsforslag til lovforslag nr. L 26 og eventuelt L 27. Men vi mener, at det er et skridt i den rigtige retning, og vi lærer jo efterhånden her i folkettinget at være nøjsomme med hensyn til fremskridt.

Jeg skal ikke gå meget ind i hr. Lars Emil Johansens og hr. Dohrmanns diskussion om, hvem der er mere eller mindre værdige som medlemmer af dette ting, men blot sige, at det tæller meget stærkt for min tilslutning til forslagene, at såvel hr. Lars Emil Johansen som hr. Steenholdt giver tilslutning til forslagene, på trods af deres meget store politiske modsætninger og divergenser. For mig er alle 179 medlemmer, inklusive de grønlandske, fuldt værdige og ligeværdige medlemmer af folkettingen. Jeg vil endog acceptere, at et enkelt af dem kan blive tungen på vægtskålen ved kampafstemninger, hvor regeringen ser ud til at blive bragt til fald.

Tre lovforslag, som har påkaldt særlig interesse hos mig, er som sagt lovforslagene nr. L 26, L 27, som jeg vil underkaste en nærmere undersøgelse i udvalget, og L 19, som i og for sig er ret så uskadeligt. Men jeg vil gerne stille ministeren et spørgsmål angående lovforslag nr. L 19, lov om folkeskolen i Grønland, § 2, stk. 4, hvor der står, »at forældremyndighedens indehaver eller den, der faktisk sørger for barnet, skal medvirke til, at det opfylder undervisningspligten.« Hvordan har ministeren tænkt sig at kontrollere, om nu forældrene også har støttet barnet i at få den undervisning, og hvilken form for straffeekspedition eller repressalier kunne ministeren tænke sig at bringe i anvendelse, hvis ikke de lever op til det krav, som med dette lovforslag stilles til forældrene? Jeg mener, det vil være meget vanskeligt at dømme i eventuelle tvistigheder vedrørende stk. 4, om det faktisk godt kunne undværes, men jeg glæder mig til at høre ministerens kommentar.

Konklusionen fra retsforbundets side må være, at vi støtter lovforslagene og vil gå